

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 10. Initia Persecutionis sub Valente.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV.
A. C. 366. tur, atque hujus suæ voluntatis testes li-
teras darent. Simul etiam Episcopos ad
Concilium Tarsi in Cilicia ante veris e-
xitum certa, quam indicabant, die, celo-
brandum invitabant, haud dubie, ut illo
tempore noxios in Cilicia æstivi solis co-
lores anteverterent. Multos hunc in
finem præsertim ad Episcopos Catholicos
miserunt tabellarios; quippe in hoc Con-
cilio Tarsensi fidem Nicænam stabiliri, &
tandem jurgia omnia compesci posse spe-
rabant.

§. X.

Initia persecutionis sub Valente.

Soz. IV. c. 12 **D**um Catholici Episcopi ad destinatum
Concilium ire parant, triginta qua-
tuor ferme Episcopi Asiæ Conciliabulum
in Caria egerunt; hi quidem aliorum
voluntatem, & zelum pacem Ecclesiarum
& unionem reducendi laudabant, sed vo-
cem consubstantialis rejiciebant, dice-
bantque, Confessione fidei Dedicationis
Antiochenæ, & Seleuciensi esse firmiter
inhærendum, hanc enim S. Luciani Mar-
tyris opus esse contendebant. Sed &
aliud fuit, & fortius impedimentum,
quod convocationi Concilii Tarsensis ob-
stitit; quippe Imperator Valens, sollici-
tante Eudoxio Constantinopolitano, mi-
naces litteras ad Episcopos dedit, ne in
Concilium congregari auderent; Pro-
vincia

vinciarum Rectoribus quoque mandavit, ut suis Ecclesiis ejicerent Episcopos, qui sub Constantio depositi, sub Juliano ad suas Sedes redierant. Hæc sub initium anni 367. facta creduntur.

His acceptis mandatis, qui in Ægypto imperabant, præsertim Tatianus Præfectus Ecclesias S. Athanasio eripere, eumque Alexandria pellere volebant; nam Imperatoris Edictum non solum graves multas pecuniarias, sed etiam corporum pœnas Rectoribus, eorumque ministris non obtemperantibus intentabat; convenientes Christiani Præfectum rogabant, ne, re non satis pensata, suum sibi Episcopum eriperet, sed verba, & sensum Cæsarei mandati accurate examinaret; *Mandat Imperator, inqui-*
bant: ut illi solum abire cogantur, qui sub Juliano redierunt, postquam sub Constantio pulsi fuissent; Athanasius sub Constantio quidem proscriptus fuit, sed ab eodem revocatus; Julianus, qui omnes alios redire permisit, persecutus est solum Athanasium; sed Jovianus ille est, qui eum revocavit. His argumentis Præfectus non movebatur; at populus fidelis resistebat, ne S. Athanasio vim ullam inferre posset; cum igitur Præfectus cerneret, undique concurrentem populum, omnia compita tumultu impleri, nihilque propius esse, quam seditionem apertam,

Sæculum IV.
 A. C. 367.

v. Pagi an.
 370. n. 3.

Socr. IV.
 c. 13.

Valens.

Sæculum IV. tam, rem per nuntios ad Imperatorem
A. C. 367. desert, S. Athanasio interim Alexandria
 permanente.

Post complures dies, ubi sedatus vadebatur populus, secreto sub vesperum urbe exiit S. Athanasius, & in villa delituit; & ecce! eadem nocte Ægypti Præfectus, & Tribunus militum Ecclesiam, ubi S. Episcopus habitare adsueverat, occupant, nihil enim moturum populum credebant, illis præsertim horis, quibus universi somnum capiunt. Tota igitur domo, & superioribus cubiculis peruestigatis, vehementer mirantes, Athanasium inveniri non posse, recesserunt. Quocumque demum modo monitus fuerit S. Athanasius sive per Angelum, ut non nulli crediderunt, sive per hominem opportunissime sane fugam arripuit, & que in sepulchro paterno se abscondit, nec forte incommodum fuit, ibi manere nam antiquorum, præcipue in Ægypto sepulchra amplissima erant mediis in campis ædificia, ad hominis habitationem satis idonea. Itaque S. Athanasius quanta jam vice auffugit, ut omnium malorum occasionem tolleret, quæ seditionem popularem consequi solent. Coactum non ultra quatuor menses in hoc sepulchro fuit, & brevi Imperator Valens, ut ad Ecclesiam rediret, mandata dedit, invitatus vero hæc jussisse creditur, quod

timeret, ne Valentiniano fratri suo, qui ^{Sæculum IV.} fidem Nicænam tuebatur, displiceret, si A. C. 367. tantum virum persequeretur, aut forte Athanasii fautores, quorum maximus erat numerus, quidquam moverent, quo Reipublicæ quies turbaretur. Forte etiam Arianorum Primores timuerunt, ne S. Athanasius, si Imperatores adiret, aliam Valenti mentem inderet, aut Valentiniani animum in eum concitaret; jam enim semel antea experti fuerant, quantum ingenio valeret, dum Constantius non alio modo belli civilis periculo se liberare potuit, quam ejus reditum concedendo, imo dum hortator esse cogebatur, ut celerrime in Ægyptum revereretur. Hæ sunt Sozomeni historici conjecturæ. Id certe constat, S. Athanasio in Valentis persecutione nihil mali illatum, pacifice in sua Ecclesia fuisse, nec quid ultra in Ægypto, quamdiu ipse vi- ^{Epiph. hæc.} xit, turbatum. Lucius quidem, quem ^{68. n. 10.} Ariani in Episcopum ordinaverant, sæpissime apud Valentem instabat, ut se Alexandriam mitteret, quod, ut faceret, Imperatori populum metuenti, nunquam persuasit.

Valenti propositum erat in Gothos ^{Theod. IV.} movere, qui, superato Danubio, Thra- ^{c. 12. Hier.} ciam populabantur, antequam vero se ^{Chron. an.} belli periculis exponeret, baptizari vo- ^{368.} luit, accepitque baptismum manu Eudo-
xii,

Sæculum IV. xii, notissimi Ariani, qui tunc Seden
 A. C. 367. Constantinopolitanam occupabat. Dum

Valens ba-
 ptizatur.

Valente juramentum præstandum expo-
 tit, semper in ea, quam nunc teneret,
 fide permanfurum, & quos contrariæ o-
 pinionis esse sciret, exterminare con-
 turum. Ita Valens jurato ad partes A-
 rianorum transiit, cujus mali origo uxor
 ejus Albia Dominica fuerat. Eunomius
 hæreticus, sententia Auxonii Prætoris
 Præfecti damnatus, ut in Mauritaniam
 exul iret, quod conjurationis Procopii
 conscius fuisset, hiemali tempore iter
 ciebat, ut ad exilii locum pertingeret;
 cum Mursam in Pannonia pervenisset,
 a Valente, etiam Ariano, maximæ bene-
 volentiæ signis exceptus est; fors tulit,
 ut Imperator quoque illuc veniret cum
 Dominio Episcopo Marcianopolitano, ite-
 dem Ariano; hi duo Episcopi Eunomio
 um per calumniam oppressum affirma-
 runt, ejusque causam ita opportune ap-
 pud Imperatorem egerunt, ut sententiam
 exilii revocaverit. Imo etiam Eunomio
 colloquendi desiderium subiit, quod au-
 tem Eudoxii Constantinopolitani artibus
 impeditum, timentis haud dubie, ne quan-
 tum favoris Imperator Eunomio conce-
 deret, tantum sibi decederet. Post annos
 tres finito Gothico bello apertius Catho-
 licis irasci Valenti Imperatori vacavit.

Inter

Philost. IX.
c. 8.

Inter hæc Imperator Valentinianus in Gallis in gravem morbum incidit, multique timebant, ne ob Successionem se-
ditiones orirentur, hæc mala ut præverteret Valentinianus, quamprimum salutem recepit, filium Gratianum octennem Augustum pronuntiavit. Id actum est Ambiani nono Calendas Sept. seu 24. Aug. hujus anni 367. Valentinianus hunc filium Gratianum susceperat ex Severa, quam deinde repudiavit, ut Justinam duceret, Magnentii Tyranni viduam, eximia pulchritudinis mulierem, quæ ei filium, de Patris nomine Valentinianum dictum, tresque filias peperit.

§. XI.

S. Hilarionis peregrinatio & obitus.

Circa hæc ferme tempora S. Hilarion obiit in Insula Cypro, postquam in diversis Regionibus latere frustra cupisset. Annum unum in deserto Oasi exegerat, dum ei Discipulorum suorum unus, nomine Adrianus, nuntiavit, defunctum esse Julianum, jamque Imperatorem Christianum regnare, ergo ad Monasterium suum in Palæstinam rediret. Vir Sanctus, rejecto hoc consilio, Camelum conduxit, & Paretonium venit, ubi cum uno Discipulo, cui nomen Zanan, navigium conscendit, in Siciliam trajecturus. Medio in mari gubernatoris filium Dæmon

Sæculum IV.
A. C. 367.

Am. XXII.

or. 6. Zof.

l. 4. p. 742.

Socr. IV. c.

II. Idac. fast.

Cang. famil.

Byz.

Zof. IV. p.

767.

Socr. IV.

c. 31.